

2 Απριλίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ,

Εφεσείων,

v.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΑΡΚΟΥ,

Εφεσιβλήτου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7943).

Έφεση — Ανάλυση από το πρωτόδικο Δικαστήριο της μαρτυρίας —
 Αποδοχή μάρτυρα σαν ανεξάρτητου και αντικειμενικού — Υπαρ-
 5 ξη δύο διαφορετικών εκδοχών στη μαρτυρία του εν λόγω μάρτυρα
 — Υιοθέτηση από το Δικαστήριο της μιας εκδοχής χωρίς αναφορά
 στην άλλη εκδοχή και χωρίς παροχή οποιασδήποτε εξήγησης —
 Κατέστησε την απόφαση ακροσφαλή και οδήγησε σε ακύρωσή της.

Σε υπόθεση τροχαίου ατυχήματος, η εκδοχή του εφεσιβλήτου
 ήταν ότι ο εφεσείων, που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση,
 10 έστριψε δεξιά και του έφραξε τον δρόμο. Στην προσπάθεια του να
 αποφύγει την σύγκρουση ο εφεσιβλήτος έχασε τον έλεγχο του αυ-
 τοκινήτου του και κτύπησε σε παρακείμενο πάσσαλο. Η εκδοχή
 του εφεσειοντα ήταν ότι, όταν έστριψε δεξιά, ο εφεσιβλήτος βρι-
 15 σκόταν ακόμη σε τέτοια απόσταση ώστε να μην μπορεί να θεωρη-
 θεί ότι του έφραξε τον δρόμο. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστη-
 ρίου υπήρχε, εκτός από την μαρτυρία των διαδίκων, και η
 μαρτυρία του οδηγού αυτοκινήτου που ακολουθούσε το όχημα του
 εφεσιβλήτου, τον οποίο το πρωτόδικο Δικαστήριο χαρακτήρισε
 20 σαν ανεξάρτητο και αντικειμενικό μάρτυρα. Τμήματα της μαρτυ-
 ρίας του έτειναν να υποστηρίξουν την εκδοχή του εφεσιβλήτου,
 αλλά άλλο τμήμα αυτής έτεινε να υποστηρίξει την εκδοχή του εφε-
 σειοντα. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την εκδοχή του
 εφεσιβλήτου, αναφέρθηκε στο μέρος εκείνο της μαρτυρίας του ανε-
 ξάρτητου μάρτυρα που υποστήριζε την εκδοχή του εφεσιβλήτου,
 25 χωρίς να κάμει οποιαδήποτε αναφορά στο μέρος που υποστήριζε
 την εκδοχή του εφεσειοντα ή να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση για
 την παράλειψή του αναφοράς στο μέρος εκείνο της μαρτυρίας, και
 εξέδωσε απόφαση με την οποία βρήκε τον εφεσειοντα υπεύθυνο
 κατά 60% για το δυστύχημα.

Αποφασίσθηκε ότι:

30 Ήταν γεγονός ότι στην μαρτυρία του ανεξάρτητου μάρτυρα
 υπήρχε τμήμα που έτεινε να υποστηρίξει την εκδοχή του εφεσειο-

να, στο οποίο το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν είχε αναφερθεί, ούτε είχε δώσει οποιαδήποτε εξήγηση γιατί δεν αναφέρθηκε. Η παράλειψη του πρωτόδικου Δικαστηρίου να προβεί στην σωστή εκτίμηση της μαρτυρίας του ανεξάρτητου μάρτυρα καθιστούσε το πραγματικό βάθος στο οποίο είχε στηριχθεί η απόφαση ακροσφαλές και δεν 5
παρείχε άλλη επιλογή στο Εφετείο από του να διατάξει την επανεκδίκαση της υπόθεσης.

*Η έφεση επιτράπηκε με έξοδα.
Διατάχθηκε επανεκδίκαση.*

Έφεση.

10

Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Αρέστης, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 17 Ιουνίου, 1989 (Αρ. Αγωγής 6710/86) με την οποία διατάχθηκε να πληρώσει στον ενάγοντα το ποσό των £1.288 για ζημιές που υπέστη λόγω αυτοκινητικού 15
ατυχήματος.

Π. Λιβέρας, για τον εφεσείοντα.

Μ. Ιακώβου, για τον εφεσίβλητο.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώ- 20
σειο δικαστής κ. Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ. : Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι ο εφεσείων έστριψε το αυτοκίνητό του δεξιά και έφραξε το δρόμο όταν τον χώριζε μόνο μικρή απόσταση από το όχημα που οδηγούσε ο εφεσίβλητος από την αντίθετη κατεύθυνση. Η παρεμπόδιση της πορείας που δικαιωματικά 25
ακολουθούσε ο εφεσίβλητος συνιστούσε πράξη αμέλειας που καθιστούσε τον εφεσείοντα υπόλογο για τη ζημιά που υπέστη ο εφεσίβλητος λόγω της σύγκρουσης του οχήματός του με παρακείμενο πάσσαλο στην προσπάθειά του να αποφύγει σύγκρουση με το όχημα του εφεσείοντα. Η απο- 30
ζημίωση η οποία επιδικάστηκε υπέρ του εφεσίβλητου περιορίστηκε στο 60% της ζημιάς του ενόψει και της δικής του συνδρομής στη ζημιά την οποία υπέστη λόγω συντρέχουσας αμέλειας που υπολογίστηκε σε ποσοστό 40%.

Το συμπέρασμα ότι ο εφeseίων ευθύνεται για αστική αμέλεια, προσβάλλεται για ένα και μοναδικό λόγο, τούτο, ότι είναι αντινομικό προς τα πρωτογενή ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο έκρινε ως αξιόπιστους μάρτυρες τον εφeseίβλητο και τη σύζυγό του που ταξίδευε ως επιβάτης στο αυτοκίνητό του, και τον οδηγό του αυτοκινήτου το οποίο ακολουθούσε εκείνο του εφeseίοντα ο οποίος κατέθεσε ως μάρτυρας υπερασπίσεως. Το δικαστήριο χαρακτήρισε τον οδηγό του τρίτου αυτοκινήτου ως ανεξάρτητο και αντικειμενικό μάρτυρα, προσδίδοντας ιδιαίτερο κύρος στη μαρτυρία του η οποία, όπως ανεύρε, ενίσχυε την εκδοχή του εφeseίβλητου. Σύμφωνα με την κρινόμενη απόφαση συμπίπτει η εκδοχή και των τριών μαρτύρων ως προς τα ουσιώδη γεγονότα τα οποία προηγήθηκαν και περιβάλλουν το δυστύχημα στο οποίο ενεπλάκη ο εφeseίβλητος. Η εκδοχή του εφeseίβλητου, που έγινε δεκτή, ήταν ότι ο εφeseίων έφραξε την πορεία του, οπότε στην προσπάθειά του να αποφύγει την επικείμενη σύγκρουση, φρενάρισε ελαφρά και έδωσε δεξιά κλίση στο αυτοκίνητό του, πορεία την οποία αναγκάστηκε και πάλι να μεταβάλει μόλις έγινε αισθητή η παρουσία του οχήματος του μάρτυρα, και πάλι για να αποφύγει πιθανή σύγκρουση. Στην προσπάθειά του να αποφύγει και τη δεύτερη επαπειλούμενη σύγκρουση ο εφeseίβλητος έστριψε αριστερά, οπότεν έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου, εξετράπη από το δρόμο και συγκρούστηκε με πάσσαλο που βρισκόταν έξω από το δρόμο.

Στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου παρατίθενται αποσπάσματα από τη μαρτυρία του τρίτου οδηγού τα οποία πράγματι τείνουν να υποστηρίξουν την εκδοχή του εφeseίβλητου. Παραγνωρίστηκε όμως, και προφανώς αγνοήθηκε από το Δικαστήριο άλλο μέρος της μαρτυρίας του στο οποίο δίδεται διαφορετική εικόνα για ουσιώδη γεγονότα. Το μέρος της μαρτυρίας που αγνοήθηκε, αφορά την κατάθεση του μάρτυρα ότι το αυτοκίνητο του εφeseίβλητου εμφανίστηκε απέναντι μετά που ο εφeseίων έστριψε δεξιά και εγκατέλειψε το δρόμο. Λαμβάνοντας υπόψη τη μεγάλη ορατότητα που παρεχόταν, αποδοχή της θέσης αυτής θα έθετε τον εφeseίβλητο πολύ μακρύτερα απ' ό,τι

κρίθηκε ότι ήταν όταν ο εφεσείων έστριψε δεξιά, και ουσιαστικά θα αποσύνδεε τις πράξεις του τελευταίου από τη φαινομενικά ασταθή πορεία και οδήγηση του οχήματος του εφεσιβλήτου. Είναι γεγονός ότι το μέρος αυτό της μαρτυρίας του τρίτου οδηγού δε συμβαδίζει, και χωρίς να 5 δοθεί άλλη εξήγηση, έρχεται σε αντίθεση με το μέρος της μαρτυρίας του το οποίο παρατίθεται στην απόφαση, από το οποίο προκύπτει ότι μικρή μόνο απόσταση χώριζε τα οχήματα του εφεσείωντα και του εφεσιβλήτου όταν ο πρώτος έστριψε δεξιά, καθιστώντας τη σύγκρουση μεταξύ των 10 δύο οχημάτων πραγματική πιθανότητα.

Η παράλειψη του πρωτόδικου Δικαστηρίου να προβεί σε σωστή εκτίμηση της μαρτυρίας του "ανεξάρτητου και αντικειμενικού" μάρτυρα, καθιστά το πραγματικό βάθος στο οποίο στηρίχθηκε η απόφαση ακροσφαλές και δη- 15 μιουργεί ρήγμα στα ευρήματα του δικαστηρίου το οποίο είναι εξ αντικειμένου αδύνατο να πληρωθεί με την επίκληση των εξουσιών που παρέχονται στο Εφετείο. Τα ευρήματα του δικαστηρίου καθίστανται ακόμα πιο τρωτά, αναλογιζόμενοι ότι το μέρος της μαρτυρίας (του μάρτυρα) που 20 παραλήφθηκε συνάδει με την εκδοχή του εφεσείωντα η οποία απορρίφθηκε ως αναξιόπιστη.

Υπό το φως αυτών των διαπιστώσεων δεν παρέχεται άλλη εκλογή από του να διατάξουμε την επανεκδίκαση της υπόθεσης από άλλο μέλος του Επαρχιακού Δικαστηρίου 25 Λευκωσίας, την οποία και διατάσσουμε.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου παραμερίζεται. Διατάσσεται η επανεκδίκαση της υπόθεσης. Τα έξοδα της πρωτόδικης διαδικασίας θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της νέας δίκης. 30

*Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.
Διαταγή για επανεκδίκαση.*